ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Φ. ΛΑΦΑΡΓΚ

ΠΩΣ Η ΜΙΣ ΦΡΕΝΣΥ ΕΣΩΣΕ 300 ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ!

Η Μὶς Φρένσυ ἔφυγε ἀπ' τὸ Γούλγουϊτς μὲ ραγισμένη καρδιά.

Μιὰ πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσις κληρονομίας τὴν ἀνάγκαζε νὰ πάῃ στὴν Νέα Ὑόρκη· Ἴσως ν' ἀργοποροῦσε μάλιστα ἐκεῖ, μὲ τὶς ἀτέλειωτες διαδικασίες ποὺ ἀπαιτοῦν πάντα ἡ ὑποθέσεις αὐτές. Ἔπρεπε, ὡστόσο, νὰ πάῃ ἐκεῖ αὐτοπροσώπως καὶ, γιὰ νὰ πιστοποιηθῇ ὅτι βρίσκεται ἡ ἴδια στὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ κατὰ τὸν ἀποτελεσματικότερο τρόπο τὰ σοβαρὰ οἰκονομικὰ συμφέροντά της.

Φεύγοντας λοιπὸν γιὰ τὸ μακρυνὸ αὐτὸ ταξεῖδι, μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, ὀρκίσθηκε στὸν ἀρραβωνιαστικό της, τὸν καλὸ καὶ ἀνοιχτόκαρδο Βίλλυ, νὰ τοῦ μείνῃ πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη.

Σὲ ὅλο τὸ ταξεῖδι θὰ εἶχε τὸ νοῦ της σ' αὐτὸν καὶ κεῖνος, ὅσο κρατοῦσε ὁ σκληρὸς αὐτὸς χωρισμός τους θὰ τὴν συλλογιζόταν νύχτα-μέρα. Θὰ ζούσαν νὰ γιὰ ἕνα διάστημα μακρυὰ ἀπ' τὰ μάτια ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, μὰ ἡ σκέψεις τους θὰ βρισκόντουσαν πάντα κοντά·

—Ἡ ἀπουσία μου, ὁ χωρισμός μας αὐτός, θὰ εἶν' ἕνα δυνατὸ τονωτικὸ στὴν αἰώνια ἀγάπη μας, τοῦ εἶπε φεύγοντας, καθὼς τοῦ ἔδινε τὸ στερνό της φιλί.

Ἔτσι χωρίστηκαν.

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ τρίτο δυνατὸ σφύριγμα τοῦ ὑπερωκεανείου, ἡ ἀκτὲς τῆς Ἀγγλίας ἄρχισαν ν' ἀπομακρύνωνται σιγὰ-σιγὰ στὸν ὁρίζοντα, ὡσότου μὲ τὶς ὧρες χάθηκαν ὁλότελα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μὶς Φρένσυ.

Τὴ δεύτερη μέρα, πάνω στὸ κατάστρωμα, ἡ Φρένσυ ἄρχισε νὰ βρίσκη τὴ θάλασσα ἀπελπιστικὰ μονότονη· Τῆς φαινότανε σὰν μιὰ ἀπέραντη ἥσυχη λίμνη κάτω ἀπὸ τὸν ὡραιότατο κ' ἐπίσης μονότονο οὐρανό. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ ἔλαμπε σὰν μιὰ πελώρια μεταλλικὴ πλάκα κάτω ἀπ' τὸν παμμέγιστο γαλάζιο θόλο, τὸν ὁποῖο τρυποῦσε ὁ ἥλιος μὲ τὶς καυτερὲς ἀχτῖνες του. Ἡ ἀντανάκλασι τοῦ δυνατοῦ ἐκείνου φωτὸς πάνω στὰ ὁμοιόμορφα νερὰ κούραζε φοβερὰ τὰ μάτια. Ὁ ἁλμυρὸς ἀέρας, ἀνακατεμένος μὲ τὴν μυρωδιὰ τῶν πισσωμένων σκοινιῶν, προκαλοῦσε τὴ δίψα, στέγνωνε τὸ λάρυγγα. Καὶ πάντα τὸ ἴδιο μονότονο, κουραστικὸ θέαμα, ὁ οὐρανὸς κι' ἡ θάλασσα καὶ κάπου-κάπου μερικὰ θαλασσοπούλια, κι' αὐτὰ παντοῦ τὰ ἴδια.

Ἡ μὶς Φρένσυ μουρμούρισε:

—Ἀγαπημένε μου Βίλλυ, πόσο στενοχωριέμαι μακρυὰ σου!...

Κι' ἔφερε μπροστὰ στὰ μάτια της πιὸ ζωηρὸ τὸ χαρούμενο, ἀγαπημένο, γελαστὸ πρόσωπο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της μὲ τὰ γεμάτα εἰλικρίνεια καὶ τρυφερὴ ἀνάπη καταγάλανα μάτια του.

Τὰ βιβλία τοῦ πλοίου φαινόντουσαν ἀνούσια στὴν μίς. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ παίξη κρίκετ ἢ τέννυς καὶ τὸ τσάϊ, ποὺ τόσο λάτρευε ἄλλοτε, οὔτε τῆς ἄρεσε πειά... Πήγαινε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὴν πλῆξι της. Πῶς θὰ περνοῦσαν αὐτὲς ἡ ἀτέλειωτες καὶ τόσο μονότονες μέρες μέσα στὸν ἀτέλειωτο καὶ μονότονο ὠκεανό;

Τί νὰ κάνη λοιπόν; Ἡ μόνη λύσις ἦτανε λιγάκι φλέρτ...

Νὰ φλερτάρῃ;... Ἀλλὰ μὲ ποιὸν παρακαλῶ; Μὲ τὸν πρῶτον τυχόντα! Ἀφοῦ ἐπρόκειτο ἁπλούστατα νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα της, νὰ ξεχάσῃ τὴν τρομερὴ πλῆξι της. Θὰ μποροῦσε βέβαια αὐτὸς ὁ πρῶτος τυχὼν νὰ εἶνε... ἀδιάφορο ποιός· Ἔτσι λοιπὸν ἔτυχε νὰ εἶνε ὁ πλοίαρχος.

Ἡ μὶς Φρένσυ βρῆκε τοὺς ἄλλους συνταξειδιῶτες της πολὺ χονδροειδεῖς, κοινοὺς τύπους, χωρὶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, τίποτε ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή της... Ἔστω καὶ γιὰ ἕνα τόσο ἀθῶο φλέρτ, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ περάσῃ κάπως λιγώτερο μονότονα ὁ καιρός. Ὅλοι τους ἦσαν περιποιητικοί, εὐχάριστοι βέβαια, ἀλλὰ εἶχαν ὕφος κατακτητοῦ, σὰν Γάλλοι ποὺ ἦσαν...

Ἐνῶ ὁ πλοίαρχος, ὦ! αὐτὸς ἦτανε Ἄγγλος καθαρόαιμος, μ' ἕνα ἠλίθιο ἀλογίσιο κεφάλι, ξέυπνος καὶ ψυχρός· Ἦτανε ἀκόμη λεπτός, μυώδης, σὰν λαστιγένιος ἀπ' τὴν πολλὴ γυμναστική. Ἦτανε μεθοδικὸς σὲ ὅλα του, ὡς καὶ στὶς παοαμικοότερες κινήσεις του, δὲν διαζότανε ποτέ, πάντα ὅμως ἤξερε τί ἔκανε καὶ τί ζητοῦσε καὶ δειχνόταν κι' ἐπιβλητικὸς σὲ ὅλους.

Ὅπως βλέπετε, μαζύ του δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἀπολύτως κίνδυνος γιὰ σοβαρότερα πράγματα! Γιατί, βέβαια, ἀκόμη καὶ γιὰ ἕνα ἁπλούστατο φλερτάκι, πρέπει νὰ ξέρη μιὰ κοπέλλα μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνη... Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ φρόνησις καὶ ἡ καλὴ ἀνατροφή. Ὅσο μυαλωμένο κι' ἂν εἶνε ἕνα κορίτσι, πρέπει πάντα νὰ τὰ προσέχη αὐτὰ τὰ ζητήματα·

Ὅσο γιὰ τὴν μὶς Φρένσυ, βέβαια, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς φόβος. Αὐτὴ εἶχε πάντα μπροστὰ στὰ μάτια της τὴν εἰκόνα τοῦ Βίλλυ, τοῦ λατρευτοῦ της ἱππότου, τοῦ γενναίου καὶ μυριολατρεμένου της Βίλλυ.

Τὸ πρῶτο βράδυ, ἀφοῦ πέρασε μιὰν εὐχάριστη ὥρα συνομιλῶντας μὲ τὸν πλοίαρχο, ἡ μὶς Φρένσυ, ὅταν κλείστηκε στὴν καμπίνα της, σημείωσε σ' ἕνα μικρὸ καρνέ, προωρισμένο νὰ περιλάβῃ τὶς καθημερινές της ἐντυπώσεις ἀπ' τὸ ταξεῖδι:

«12 Μαΐου.—Ἀπόπειρα φλέρτ μὲ τὸν πλοίαρχο. Εἶνε πιὸ λιχούδης καὶ πιὸ ἠλίθιος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὦ! ἀγαπημένε μου Βίλλυ, μπορεῖς νὰ κοιμᾶσαι ἥσυχος ».

Καὶ βέβαια μποροῦσε νὰ εἶνε ἥσυχος. Τί διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της καὶ αὐτοῦ, τοῦ τυχαίου συντρόφου σ' ἕνα περαστικὸ ταξεῖδι! Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὁ Βίλλυ ἦτανε πιὸ ὥμορφος κι' ἔπειτα...ἔπειτα τὸν ἀγαποῦσε, πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔδινε ἀπόλυτη ὑπεροχὴ μπροστὰ σὲ κάθε ἀντίζηλο.

Ὡστόσο ὁ πλοίαρχος ἦτανε πολὺ διασκεδαστικός, μὲ τὸν τρόπο ποὺ τὰ καταλάβαινε αὐτὰ τὰ πράγματα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μὶς πρόσθεσε στὸ καρνέ της:

«13 Μαΐου.—Πλοίαρχος πολὺ περιποιητικός, πάρα πολὺ μάλιστα. Ἔχει γίνει κάπως ἐνοχλητικός ».

Τί πρόοδος γιὰ μιὰ μέρα!

Αὐτὸ ὅμως, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουμε, ὀφείλεται περισσότερο στὴν μίς. Βλέποντας τὸν συστηματικὸ καὶ κάπως προσβλητικό, βέβαια, γιὰ μιὰ νέα σεβασμὸ τοῦ πλοιάρχου, τὰ κατάφερε νὰ φλογίση ἐπὶ τέλους τὴν κρύα καρδιὰ τοῦ φλεγματικοῦ ἐκείνου Ἄγγλου. Ἔτσι λοιπὸν στὶς 14 σημείωσε στὸ καρνέ της:

«Ἦρθε σήμερα τὸ πρωὶ νὰ μοῦ πῇ τὴν καλημέρα στὴν καμπίνα μου».

Ἡ νέα ἦτανε φαίνεται πολὺ θελκτικὴ μὲ τὸ πενιουάρ της, γιατὶ τὸ πάθος τοῦ πλοιάρχου φανερώθηκε στὸ καρνέ της μὲ τὴν ἀκόλουθη σημείωσί της, τῆς 15ης Μαΐου:

«Ὅλη τὴν ὥρα στὸ γεῦμα προσπαθοῦσε ν' ἀγγίζῃ τὸ πόδι μου μὲ τὸ δικό του, κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Φανταστῆτε ἀναίδεια ».

Στὶς 16 Μαΐου ὁ καιρὸς χάλασε· Ἡ μίς, παρ' ὅλη τὴν τρικυμία, ἀργοπόρησε στὸ κατάστρωμα βλέποντας τὶς ἀστραπὲς νὰ σκίζουν τὸν οὐρανὸ πρὸς τὴν Ἀγγλία, ἐκεῖ κάτω ποὺ ζοῦσε ὁ Βίλλυ μὲ τ' ὄνομά της στὸ στόμα του. Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ ὑποστῇ τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι τοῦ πλοιάρχου.

Τὸ ἴδιο βράδυ σημείωσε στὸ καρνέ της:

«Ὦ, Βίλλυ! πόσο ἀναιδεῖς εἶνε οἱ ἄνδρες! Ἀκόμη κι' αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι ».

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἔρωτας τοῦ πλοιάρχου πέρασε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα φάσι. Μιὰ ἐπίθεσι, γεμάτη αὐθάδεια, πῆγε χαμένη.

Τὴν 19 ὅμως Μαΐου δόθηκε ἡ μεγάλη μάχη. Ὁ πλοίαρχος, θέλοντας καὶ καλὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε Ἄγγλος, ἐπέμεινε... Τοῦ κάκου τοῦ φέρθηκε ἀπότομα ἡ Φρένσυ.

«Ἐπιμονὴ ἀποκρουστική, ἔγραψε ἡ Φρένσυ. Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ πῶ κατὰ πρόσωπο ὅτι δὲν εἶνε τζέντλεμαν».

Ἡ ἀπελπισία κυρίευσε τότε τὴ νέα. Τὸ γράψιμό της στὸ καρνὲ δὲν ἦταν πειὰ ἤρεμο:

«20 Μαΐου.—Ἐξακολουθεῖ τὰ ἴδια. Ὦ! Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλει.... Ἀγαπημένε μου Βίλλυ, πάντα σ' ἔχω στὸ νοῦ μου, μέρα καὶ νύχτα ».

Εἶνε φανερὸ ὅμως, ὅτι ἂν ὁ Βίλλυ μποροῦσε νὰ διαβάσῃ αὐτὲς τὶς γραμμές, θ' ἄρχιζε βέβαια ν' ἀνησυχῇ.

Τὴν 21 Μαΐου κι' ἡ ἴδια ἡ μὶς βρίσκει τὴν κατάστασι ἐπικίνδυνη:

«Εἶνε πολὺ θυμωμένος. Μοῦ λέει πὼς τοῦ ἀφαίρεσα τὸ θάρρος τῆς ζωῆς. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῇ... Μὲ φοβερίζει πὼς θὰ σκοτωθῇ, ἀφοῦ πινάξῃ τὸ πλοῖο στὸν ἀέρα. Μοῦ φαίνεται ἱκανὸς γιὰ ὅλα... Ὦ! Βίλλυ ».

Ὁ Βίλλυ ὅμως δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ φαντασθῇ τοὺς ἠρωϊκοὺς ἀγῶνες τῆς μνηστῆς του. Αὐτὸς εἶνε πιστὸς καὶ φρόνιμος. Περιμένει. Ὁ πλοίαρχος ὅμως εἶνε σκληρός. ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα. Ἔτσι ἡ μὶς ἔγραψε στὶς 22 Μαΐου:

«Κατάστασις ἀνυπόφορος! Μοῦ ἔστειλε τελεσίγραφο! Δώδεκα ὧρες γιὰ νὰ σκεφθῶ! Ἀκοῦς, Βίλλυ; Δώδεκα ὧρες!.... Ὦ! εἶνε τρομερό!... Θὰ τιναχθῇ στὸν ἀέρα τὸ πλοῖο ».

Μὰ ἡ μὶς Φρένσυ ἦταν ἀλτρουϊστρια καὶ λυπόταν τοὺς συνανθρώπους της. Γι' αὐτὸ στὶς 22 Μαΐου, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔγραψε στὸ καρνέ της, μουσκεύοντας τὰ φύλλα μὲ τὰ δάκρυά της:
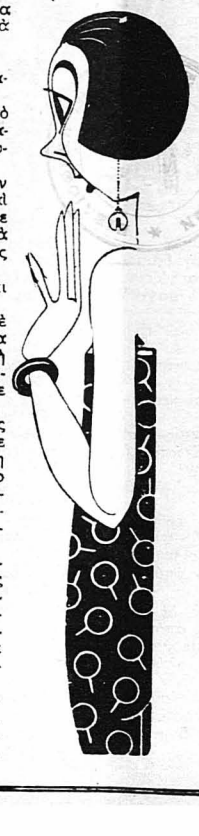
«Ἀγαπημένε μου, δυστυχισμένε μου Βίλλυ. Ἔσωσα ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς τριακόσιους ἐπιβάτες τοῦ πλοίου ἀπὸ τὸν τρομερότερο θάνατο ».